

Z obsahu:

**Odpovědnost
za současný
i budoucí svět**

Jan Pavel II.
k členům Papežské
akademie věd
– strana 2 –

**»Aquerò«,
ta věc tam...**

Interview
s René Laurentinem
o Bernadettě
Soubirous
– strana 4 –

Snášejte se navzájem

(Kol 3,13)
– strana 6 –

**Bojovník za lidský
život a za člověka**

Dr. Siegfried Ernst,
zakladatel »Evropské
lékařské akce«
– strana 7 –

Seslání Ducha svatého

Slavný růženec se
Svatým otcem
– strana 11 –

Legendy o osvěcenství

Radomír Malý
– strana 12 –

Obrácení

Heinricha Heineho
– strana 13 –

**List arcibiskupa
olomouckého věřícím**

– strana 14 –

Přiblížil se k nim sám Ježíš... Lk 24,15 (Křížová chodba kláštera San Domingo)

Odpovědnost za současný i budoucí svět

V současném světě je stále více a více slyšet hlasy, které poukazují na rostoucí škody, které moderní civilizace působí osobám, lidským sídlům, klimatickým podmínkám a zemědělství. Jistě, existují určité prvky spojené s přírodou a její vlastní autonomií, proti kterým je obtížné, ne-li nemožné bojovat. Je však možno potvrdit, že **lidské činnosti jsou často příčinou vážné ekologické nerovnováhy, která má zvláště neblahé a škodlivé důsledky v některých částech země.** Stačí jmenovat ozbrojené konflikty, přehnanou honbu za ekonomickým růstem, nezřízené využívání zdrojů, znečišťování ovzduší a vod.

Je záležitostí lidské odpovědnosti rizika, která hrozí stvoření, omezit tím, že se věnuje zvláštní pozornost přírodnímu prostředí pomocí vhodných zásahů a systému ochrany, které sledují především obecné blaho a nikoliv pouze rentabilitu a dílčí zisk. Trvalý rozvoj národů vyžaduje, aby se »všichni postavili do služeb člověka a pomohli zvládnout všechny závažné problémy a vyřešili je nezbytnou solidární aktivitou« (Populorum progressio 1).

Od partikularismu a egoismu k široké solidaritě

Bohužel, ekonomické a politické úvahy mají často přednost před ohledem na životní prostředí a vytvářejí tak pro život obyvatelstva některých částí zeměkoule nemožné anebo riskantní životní podmínky. Aby tato planeta byla i zítra obyvatelnou a všichni měli na ní své místo, vyzývám veřejné autority a všechny lidi dobré vůle, aby zvažovali své každodenní činnosti a svá rozhodnutí, aby pochopili, že **není možné donekonečna dychtit po materiálních statcích a nemyslet při tom na**

rámec, v němž žijeme a který musí být schopen uspokojit všechny základní potřeby současných i budoucích generací. Tato pozornost stanoví základní aspekt solidarity mezi generacemi.

Mezinárodní společenství je vyzýváno ke spolupráci s různými příslušnými skupinami, aby lidské chování, inspirované často vybičovaným konzumismem, nenarušovalo ani ekonomické, ani přírodní zdroje, ani zachování přírodní rovnováhy. »Pouhá akumulace statků a služeb, třeba ve prospěch velkého počtu, nestačí k tomu, aby zajistila lidské štěstí.« (Sollicitudo rei socialis 28)

Stejně tak koncentrace ekonomické a politické moci, která odpovídá pouze partikulárním zájmům, které se formují v mocenských centrech, poškozují často zájmy mezinárodního společenství. Taková situace vytváří pole pro svévolná rozhodnutí, proti kterým je často obtížné se bránit a která vystavují celé skupiny lidí těžkým škodám. Rovnováha vyžaduje, aby výzkum i rozhodování byly prováděny transparentním způsobem, se zámyslem sloužit obecnému blahu a celé lidské společnosti.

Nezbytnost nového celosvětového uspořádání

Je více než kdy jindy důležité **vytvořit celosvětový politický, ekonomický a právní řád** založený na jasných morálních zásadách, aby mezinárodní vztahy měly jako objektivní pravidlo svého rozhodování obecné blaho, **vyvarovat se projevu korupce**, která působí těžké škody jednotlivcům i národům, **netolerovat vytváření privilegií a nespravedlivých výhod** ve prospěch bohatších krajů anebo sociálních skupin, nepřipouštět ekonomické aktivity rozvíjené bez ohledu na lidská práva, da-

ňové ráje a zóny bezpráví. Takový řád musí mít dostatečnou autoritu opřenou o mezinárodní instance, aby mohl zasahovat ve prospěch přehlížených území, podporovat sociální programy, které sledují jediný cíl, totiž pomáhat těmto krajinám, aby se mohly rozvíjet. Za takových podmínek bude člověk bratrem všech lidí a Božím spolupracovníkem při řízení tvorstva.

Všichni, kdo mají odpovědnost ve veřejném životě, jsou také vyzýváni, aby rozvíjeli profesní a technologickou formaci

plně převzít svou odpovědnost tvář v tvář budoucím pokolením, aby odstraňovali hrozby, které by byly důsledkem nedbalosti, těžce pochybených politických a ekonomických rozhodnutí a škod z hlediska dlouhodobé perspektivy.

Proti existující nerovnováze

Prvořadým objektivním kritériem pro adaptační strategie, pro nezbytná pravidla jak národní, tak mezinárodní musí být

a zaváděli přípravná období zvláště pro mládež a poskytovali jí příležitost, aby se mohla aktivně podílet na národním růstu. Současně je nutné vytvářet v zemích kádry z hlediska dalšího rozvoje a jednat v zájmu těchto zemí, pokud jde o přenos technologií. Tato podpora sociální rovnováhy, založená na smyslu pro spravedlnost a uskutečňovaná v duchu moudrosti, zajistí **respektování důstojnosti lidských osob**, umožní jim **žít v míru a radovat se z dober**, která jim země produkuje. Konečně dobře organizovaná společnost si vytvoří způsob rychlejšího odstraňování možných katastrof, aby mohla pomáhat jiným populacím, zvláště těm, které jsou chudší a nemají tolik prostředků na ochranu.

Vaše úsilí při vypracovávání platných prognóz představuje cenný přínos pro lidi, zvláště pro ty, kteří jsou pověřeni, aby řídili osudy národů, aby mohli

dobro osob a národů, aby společenství národů mělo »podíl na bohatém ovoci civilizace« (Populorum progressio 1). Pomocí **rovnoměrného rozdělování zdrojů** garantovaného mezinárodním společenstvím a **půjčkami s přiměřeným úrokem** je třeba podporovat iniciativy založené na nezištné solidaritě, schopné realizovat správně vytyčené akce, konkrétní aplikace lépe adaptovaných technologií a výzkumů podle místních potřeb populace a **vyhýbat se přitom tomu, že by z dobra technického a vědeckého pokroku těžily výlučně velké společnosti a vyspělé země.** Vyzývám proto společenství vědy, aby pokračovalo ve svém bádání a umožňovalo lépe odhalovat příčiny nerovnováhy spojené s lidskou přirozeností, aby jí mohlo předcházet a navrhovat řešení, jak obcházet situace, které jsou neudržitelné.

Pokračování na str. 9

Božská exegeze

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Nehořelo v nás srdce,
když nám vykládal Písmo?**

Lukášovo evangelium tě dnes opět vrací do slavného dne, prvního po sobotě, abys spolu se dvěma z Ježíšových učedníků zakusil, jak jsi sám ze sebe *nechápalý a těžkopádný*, když máš prožít opravdovou velikonoční radost. Nelituj vydat se s nimi na dalekou cestu, na jejímž konci se ti mají *otevřít oči*.

Velikonoční radost se nerodí lehce. Vidíš to na smutku dvou učedníků, které ztráta naděje vyhánil pryč z místa utrpení a slávy. Ať probírají šokující události posledních dnů z té či oné strany, nejsou s to najít uspokojivé vysvětlení. Ale Ježíš je vždy nablízku těm, kdo na něho myslí s láskou, i když je lidsky nedokonalá. Jejich bolestné přesvědčení, že Pána ztratili, je však tak hluboce bezvýchodné, že vůbec nepřipouštějí možnost, že by jej mohli ještě potkat. Vidíš, *co brání jejich očím, aby jej poznali*.

Pokus se domyslet paradox Kleofášovy věty: Toho, kdo je alfou a omegou všeho toho, *co se stalo těchto dnech v Jeruzalémě*, pokládá **za cizince**, který nic neví a nechápe. Ale nechováš se často jako tento Kleofáš? Nesnažíš se přesvědčit Vševědoucího, jako by nechápal nic z toho, čemu ty tak dobře rozumíš? Neméně paradoxní je jejich další vyznání: jsou zklamáni, protože *doufali, že Ježíš je ten, kdo má vykoupit Izrael*. Nyní, když se doopravdy stalo to, co tak toužebně očekávali, jsou zdrceni. Nebylo by to zklamání pro celé lidstvo, kdyby se stalo jen to, co oni očekávali?

Zklamání, které na tebe dolehne a které tě tak skličuje, může být pro tebe očištnou cestou k radosti, která dokonce překračuje všechno očekávání. Nepoddávej se hned smutku, ale ptej se, zda se ve skutečnosti nestalo něco mnohem většího, co se nemůže vejít do tvého horizontu, protože je prozatím příliš zahlcen tvou vlastní přečeňovanou představou a nereálným očekáváním. Z takové situace ti může pomoci jen sám Pán.

Pros Ježíše, aby tě naučil naslouchat Božímu slovu s opravdovou vírou a důvěrou, to znamená hledat nezaujatě samu podstatu toho, co nám chce Boží Duch skutečně říct. Může se ti totiž snadno stát, že místo Bohu začneš pojednou naslouchat spíše sobě, svým oblíbeným představám a přá-

ním, které si chováš v srdci a které se ohlsem Božích slov tak probudí k životu a tak se rozbují, jako by ony byly to, co ti sděluje Bůh. Na příkladu emauzských učedníků poznáváš, jak je obtížné vykročit za rámec svých představ, a to tím více, čím se ti zdají přesvědčivější a věrohodnější: Svědectví žen, které byly u hrobu, jež znamená vysvětlení záhady, je nakonec nejen nepotěšilo, nýbrž přímo polekalo a přimělo k útěku.

Oceň s díkem, jak dobrý je Pán, že sám přichází, aby jim pomohl ze slepé uličky. Neříká přitom nic nového, jen poukazuje na to, co bylo dávno napsáno. Ježíš sám je jediným klíčem pro autentickou exegezi k pochopení všeho, co bylo napsáno. Ačkoliv tyto učedníci jsou přesvědčeni, že jsou dostatečně znalí Písma, nepoznali je dosud právě z jedině správného zorného úhlu. To, co je pojednou uchvacuje, není Ježíšova řečnická dovednost, ale překvapující, dosud netušený, a tedy nevyužitý obsah této pokladnice Božího slova.

Jestliže to platí o Starém zákonu, tím více to platí o radostné zvěsti. Nepociťuješ touhu očistit své dosavadní poznání, abys mohl proniknout ke skutečné hloubce a podstatě Ježíšova poselství? Pozvi Ježíše, aby *zůstal s tebou*, vždyť u tebe se již připozdívá. Chceš-li, aby ti *hořelo srdce*, otevři se svému Pánu tak, abys nadále mohl naslouchat již jen jemu a ne sobě.

Ježíšovu smrt a zmrtvýchvstání nestačí přijmout jako hotovou věc. Musíš projít stejně hlubokým přerodem jako tehdejší učedníci. On tě vykoupil *svou drahocennou krví z bezcenného způsobu života*, který *jsi zdědil* a který určoval a možná i nadále ovlivňuje tvůj způsob myšlení. Nyní je na tobě, abys tento způsob skutečně opustil, aby vyšel z bludného kruhu logiky tohoto světa a dal si přitom pozor především na to, jak se tento bezcenný způsob dokáže maskovat klamnými nadějemi stojícími na mylně interpretovaném slovu Písma. Využij společnosti, kterou ti Ježíš nabízí. Jak by ti mohl neotevřít oči, když je to on sám, kdo tě prosí: *Zůstaň se mnou, protože den už se schyluje*. Je-li však Ježíšův dar větší než tvé srdce, nezbyvá, než aby se nejdříve v bolestech rozrostlo k jeho přijetí.

Velebím tě, Pane, že jsi mi byl rádcem. Ukážeš mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Resp. žalm 16

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,14.22–28

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibíli na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: ‚Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano, i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámil mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tvář.‘“

2. čtení – 1 Petr 1,17–21

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista, bezúhonného a neposkvěněného beránka. On byl ovšem k tomu vybrán už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Evangelium – Lk 24,13–35

Dva z Ježíšových učedníků se ubírali toho dne (prvního po sobotě) do vesnice zvané Emmauz, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale cosi jim jakoby zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo.“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno

Pokračování na str. 13

»Aquerò«, ta věc tam...

Interview s René Laurentinem
o Bernadettě Soubirous

»Aquerò« – tak nazývala Bernadetta Paní, kterou viděla. První vědec, který systematicky prozkoumal lurdské texty, vypráví o své čtyřicetileté výzkumné práci.

Píše se 11. února 1858. V neznámé vesničce ve francouzských Pyreneích jde čtrnáctileté děvče, které neumí číst ani psát, nasbírat něco dřeva. Zcela neočekávaná událost změnila život nejchudšího děvčete z okolí i život vesnice jednou provždy. Od tohoto dne, kdy se zde zjevila neznámá Paní, jsou Lurdy a jméno Bernadetta neoddělitelně spojeny. A dokud jí Paní neřekla své jméno, nazývala ji něžně, tvrdošijně a realisticky »Aquerò« – tato věc tam, ačkoliv jí všichni namlouvali a chtěli od ní slyšet, že se jí zjevila Panna Maria. Tehdejšími událostmi začal »náboženský případ«, který dodnes zapaluje srdce: nikoliv jen kvůli zjevení, které potvrdilo dogma o neposkvrněném početí, vyhlášené před čtyřmi roky, ale také kvůli zázrakům, které se udály v tehdejší době skeptického pozitivismu i přehnaného spiritualismu. Jsou znamením materiálnosti uzdravení a překonání nevyléčitelných nemocí, které vyvolává povědomí hmatatelné konkrétnosti křesťanství.

Osmdesátiletý francouzský teolog René Laurentin je dnes

největším odborníkem na mariánská zjevení. Napsal na toto téma mnoho knih a byl v říjnu 1997 vyznamenán mezinárodní Cenou katolické kultury. Začal v roce 1954 se systematickým vědeckým studiem všech lurdských textů. Po více než dvaceti letech korunoval tato studia monumentálním dílem *Documents authentiques* – výsledkem vášnivého a obtížného hledání ve všech evropských archívech. V Itálii se v r. 1997 objevila jeho kniha *Lourdes. Cronaca di un mistero*. V tomto spise rekonstruuje Laurentin všechny podrobnosti od 11. února do 16. července 1858, které se v Lurdech udály. Jedná se o časový úsek, ve kterém se Matka Boží osmnáctkrát zjevila tomuto vyhladovělému a podvyživenému děvčeti. Laurentin píše prostou lidovou řečí, aniž by se vzdával vědecké přesnosti.

Otče Laurentine, proč jste se začal zabývat Lurdami?

RENÉ LAURENTIN: Krátce poté, co jsem dokončil promoci studia filozofie a teologie na Sorbonně, prosil mě biskup z Lurd Marie Théas, abych v ro-

ce 1954 na mezinárodním mariologickém kongresu v Římě přednesl referát na téma: *Teologie Lurd*. Byl jsem tím překvapen, protože za celá svá teologická studia jsem o zjeveních nic neslyšel. Bylo to pro mne spíše »cizí« téma. Nicméně jsem se rozhodl, že prosbě vyhovím, a záhy jsem musel konstatovat, že historie Lurd teprve čeká na napsání.

Tak např. nebyl znám přesný počet zjevení, tzn. zda se Panna Maria zjevila 19x, nebo jen 18x. V protikladu k tomu, co napsala později Bernadetta (ukázalo se, že měla pravdu), mluvili tehdy autoři o 19 zjeveních. Prohledal jsem všechny archivy Evropy, abych našel důležité texty, a objevil jsem, co tehdy řekla Bernadetta ve svém nářečí (*Patois*) a co lidé kolem ní zapsali, protože ona sama tehdy neuměla psát.

A co odhalily archivy?

LAURENTIN: Narazil jsem na bezpočet textů, které převážně nebyly uveřejněny. Byly navýsost užitečné, protože v době zjevení se prováděla pozoruhodná vyšetřování. Bernadetta byla důkladně vyslýchána a s ní i všechny osoby, které znaly rodinu Soubirous. Původní znění těchto zápisů o výsledcích je mnohem lepší než pozdější transkripce.

Tak jsem narazil na zprávu policejního komisaře Jacometa, který Bernadettu vyslýchal jako první. Jedná se při tom o důležitý dokument, který je historikům bohužel neznámý. Tento dokument dokládá hluboký klid mladého děvčete před nanejvýš inteligentním policejním úředníkem, který tvrdošijně trval na svém protichůdném pojetí. »Bernadetto, ty jsi tedy viděla svatou Pannu,« začal svůj výslech 21. února. »Já netvrdím, že jsem viděla svatou Pannu.« »Aha, tak tedy jsi neviděla nic!« pokračoval vítězoslavně Jacomet v domnění, že případ konečně vyřeší. »Ale já jsem něco

Francouzský teolog René Laurentin je dnes největším odborníkem na mariánská zjevení.

viděla.« – »A co jsi viděla?« ptá se komisař netrpělivě. »Něco bílého.« – »Něco nebo někoho?« ptá se subtilně a svůdně Jacomet. »Ta věc (Aquerò) měla postavu dívky.« – »A tato postava ti řekla: Já jsem svatá Panna?« – »Ne. Aquerò mi neřekla nic.«

Bernadetta odpovídala na tyto otázky s mimořádnou rozhodností a klidem. Narazil jsem také na text z výslechu, který prováděl královský soudce Dutour. I on byl velmi lstivý, inteligentní a byl si jist, že odhalí zcela lehce podvod nevzdělaného děvčete. Ale Bernadettin klid jej tak vyvedl z míry, že nebyl schopen »namočit pero do kalamáře«, jak sám vypravuje.

Tato scéna musela být docela komická: na jedné straně královský soudce, který sedí pompézně za svým stolem, a na druhé straně malé, trochu otrhané děvče, které si sedlo na zem, aby neumazalo židli, jak odporuje tomuto soudci.

Napadla vás někdy pochybnost o nadpřirozenosti těchto událostí, když jste zkoumal tyto neznámé texty?

LAURENTIN: Musím potvrdit, že ano. Hledte, když jsem začal se svou prací, hledal jsem v tajných archívech a říkal jsem si při tom: Když narazím na neuveřejněné dokumenty, které budou svědčit o podvodu, co udělám? Myslel jsem na to znovu a znovu a dospěl jsem k závěru: Jestliže odhalím pod-

vod, musím to říct. Zjevení, i když je církev uznala, není žádné dogma. Jednoho dne k tomu došlo a já jsem byl šokován: Narazil jsem na spis policejního komisaře Jacometa. První text končil Bernadettiným odvoláním.

Odvoláním?

LAURENTIN: Ano, odvoláním. Bernadetta dodala, že všechno je klam. Šel jsem tedy k lurdskému biskupovi a řekl jsem mu: »Vážený pane biskupe, já jsem našel akta policejního komisaře Jacometa, ve kterých je možno číst věci, které celou věrohodnost zjevení strašným způsobem zpochybňují.« A dodal jsem: »Myslím, že vaši předchůdci by takové dokumenty spálili. Ale já je mám nyní v ruce. Budťo zveřejním všechno, nebo nic.«

A co řekl biskup Théas?

LAURENTIN: Byl to velmi loyální muž. Byl si vědom, jak závažná je odpovědnost právě v této době, kdy noviny jako *Libre pensée* vyrukují proti pověrám v Lurdech. Ale řekl: »Pokračujte. Lurdy potřebují čistou pravdu.«

A co se stalo s dokumenty, které zřejmě odhalují Lurdy jako podvod?

LAURENTIN: Zkoumal jsem je důkladně. Den co den jsem se tím zabýval a zjistil jsem, že dokumenty jsou padělané. Narazil jsem na zcela jednoznačné důkazy. V tak zvaném odvolání měla Bernadetta říct: »Řekněte mým rodičům, aby mě k těm zjevením již neposílali. Už toho mám až po krk.« Tato věta chybí v exempláři, který komisař poslal svému nadřízenému. Kromě této části bylo všechno opsáno. Kromě toho všechny osoby, které byly výslechu přítomny, potvrdily, že Bernadetta komisaři, který všechno, co napsal, hlasitě předčítal, odpověděla: »To jsem vůbec neřekla.« V tom se lišil spis s odvoláním od ostat-

ních protokolů. Kromě toho bylo písmo stále větší a větší a na konci aktu mělo dvojnásobnou výšku než v ostatním textu a neslo zjevné přehnané grafologické znaky.

Svatý Tomáš Akvinský říká: Všechno, co se vnímá, vnímá se podle způsobu vnímajícího. Není třeba opatrnosti při přístupu k poselstvím, která přijímalo nevzdělané děvče?

LAURENTIN: To je správné. Každý vizionář přijímá poselství v souladu se svým nadáním. Proto mě udivuje, mě, který se tolik let zabývám těmito otázkami, že se tato obtíž jednoduše přechází, když se zkoumají vizionáři.

Četl jste všechny texty o Bernadettiných svědectvích. Jaký dojem na vás udělaly? Předávala Bernadetta věrně to, co jí Matka Boží řekla?

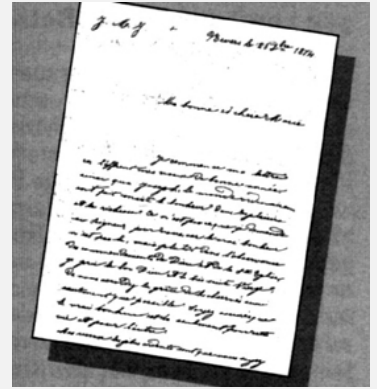
LAURENTIN: Poselství se v ní zaznamenala jako na fotografické desce. Byla zcela mimořádnou svědkyní. Byla dokonale otevřená, takže si vůbec nic nepřidávala, ani jediné slůvko. Při nesčetných výsleších, které jsem všechny dopodrobna prozkoumal, nepřidala jediné komentující slovo. Každé její slovo se vztahovalo přímo k otázce. Neřekla ani o slovo víc a ani jedno slovo nevynechala. Měla úžasnou vloh pro objektivitu a neměla vůbec žádné mystické nebo jasnozřivé nadání. »Já neumím rozjímat,« řekla zcela bezbranně své novicmistryni, když vstoupila do kláštera. A všem, kteří jí namlouvali, aby zjevením nevěřila, odpověděla klidně a odevzdaně: »Aquerò mi neuložila, abych vás přesvědčovala, pouze mě prosila, abych vám to řekla.«

To znamená, že Panna se zjevovala s oblibou pasáčkům...

LAURENTIN: To všichni tvrdí, ale není to pravda. Dokonce kardinál Hans Urs von Balthasar *Pokračování na str. 6*

Pravé štěstí

Dopis Bernadetty Soubirousové sestře Marii

Moje milá dobrá Marie, začínám svůj dopis přáním štěstí v novém roce pro Tebe i pro Josefa. Pro pozemské lidi spočívá štěstí v radovánkách a bohatství. Ale to není nic z toho, co Vám od Pána pro Vaše štěstí vyprošuji, protože pravé štěstí spočívá v tom, že plníme Boží a církevní přikázání. Prosim Pána a Nejsvětější Pannu o milost pro Vás, abyste tak dobře, jak je možno, plnili přikázání. Vy víte, že jen v tom spočívá pravé štěstí pro tento i pro budoucí život. Moje nejrůznější přání je, abyste byli dobří a horliví křesťané.

Nedělej si starosti o mé zdraví. Dař se mi dobře. Nezapomeň vyřídít mé novoroční pozdravy mým drahým přítelkyním, mým tetám a řekni jim mnoho hezkých a laskavých slov. Pozdrav naši malou rodinu a dej jim mým jménem políbení. Děkuji Tobě a Josefovi za předměty, které jste mi laskavě poslali. Jedna Tvoje sestřenice byla tak dobrá, že mi poslala máslo a marmeládu. Poděkuj jim srdečně mým jménem. Jmenuje se Jeanetta. Dej o sobě co nejdříve vědět. Na shledanou, mé drahé sestry. Svěřuji Vás Nejsvětějším Srdcím Ježíše a Marie.

**Sestra Marie Bernarda Soubirousová
Nevers, 28. prosince 1874**

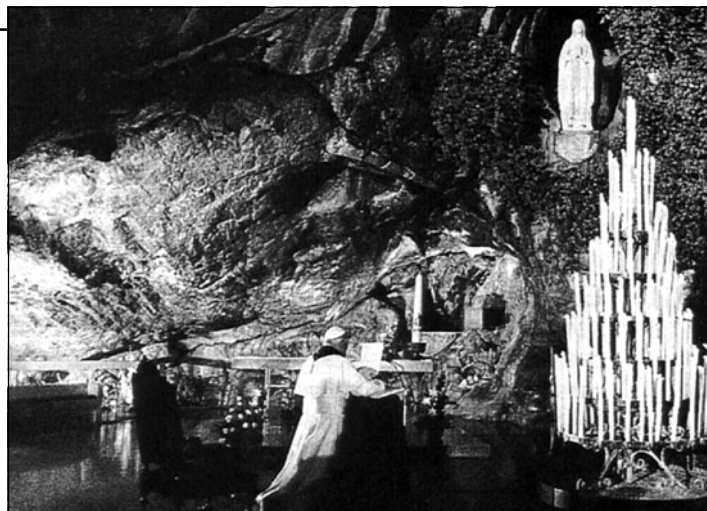
Hluboký a mimořádný klid malé Bernadetty, prostota a bezelstnost jejich odpovědí, to vše vyšetřovatele doslova ohromovalo...

mě prosil, abych mu tento fenomén vysvětlil. Musel jsem mu ale odpovědět: »To nemohu, protože to nesouhlasí.« Protože podle jedné statistiky se v posledním století zjevuje Panna Maria převážně dospělým osobám mužského pohlaví a nikoliv mladistvým. Když Matka Boží v tom případě zvolila Bernadettu, pak to myslím bylo proto, že byla schopna předat její poselství nezkráslá, to je zcela nezměnná. Kdyby se obrátila na mne, asi bych přidal mnoho svého. »Já jsem jako koště.

Když se použije, postaví se za dveře,« odpověděla jednomu tazateli, který se po mnoha letech divil, že už nemá žádná zjevení. Jako prosté děvče z Pyrenejí držela se jen skutečnosti a nepřidávala žádné své fantazie. Nebyla ani »němá kráva«, jak ji v jednom hanlivém románu o Lurdech nazval Emil Zola, ani »chudá zaslepená věc«, jak se o ní vyjádřil prof. Auguste Voisin, slavný žák Jeana Martina Charcota. Prozkoumal jsem celý její život, i tu řadu let, kdy žila v klášteře. Těžkosti, které tam prožívala a které snášela bez postesknutí, souvisejí s tím, že její představená nemohla pochopit, jak se Matka Boží může zjevit někomu, kdo nemá žádné nadání k mystice nebo k intelektuálnímu. Bernadetta byla tak plachá, že mluvila o těch událostech pouze tehdy, když k tomu byla přímo vyzvána. A směla se, když ji někdo chtěl pokládat za svatou. »Co za hloupé hlavy!« řekla potom.

Můžete uvést ještě nějaký příklad její realistické prostoty?

LAURENTIN: Ano. Bylo to 25. března. Bernadetta se ptala na farářův příkaz čtyřikrát Paní na její jméno. Teprve na konci jí Zjevení odpovědělo. Když *Aquerò* zjevila svoje jméno, Bernadetta spěchala plná radosti za farářem a cestou si stále opakovala: »Immaculada Coun... chet... siou. Immaculada Coun... chetsiou.« Peyramal byl zděšen: Dogma o Panně Marii, »která je uchráněná od každé poskvrny«. A Bernadetta to opakovala v dosud nikdy neslyšené podobě: »Co to znamená: „Já jsem Neposkvrněná Početí?«

Peyramal napsal ještě tentýž večer kritický dopis svému biskupovi: »Panna není její početí.« Ale děvče neznalo vůbec katechismus a umělo jen dvě modlitby: »Otče náš« a »Zdravas«. Jak mohlo vědět něco o mariánském dogmatu? »Víš, co to znamená?« ptal se kněz Bernadetty. Řekla, že o tom nic neví. »A jak jsi mohla říct něco, čemu nerozumíš?« Odpověď je pro ni zcela typická: »Celou cestu jsem si to pořád opakovala.«

Stefano M. Paci
30giorni 3/97
Přeložil -Iš-

Na aktuální téma

Snášejte se navzájem... (Kol 3,13)

Kdykoliv se někde hovoří nebo píše o tradiční latinské mši, vyvolává to u některých věřících neodůvodněné obavy a u některých dokonce zcela zbytečné pobouření.

Abychom předešli takovým nedorozuměním, pokládáme za vhodné uvést tyto skutečnosti:

1. Tradiční latinská mše sloužená podle misálu z doby koncilu r. 1962 je právoplatným liturgickým ritem, který má své oprávněné místo vedle ritu zavedeného po roce 1977. Ve větších městech Evropy (včetně Polska) a Ameriky jsou kostely, kde se pravidelně slouží mše svatá v tomto ritu. Tento prastarý a vznešený ritus není žádným projevem rozkolu či odmítání Druhého vatikánského koncilu. V Evropě i v Americe jsou řádné apoštolsky schválené semináře a kláštery, ve kterých se vychovává stále početnější

kněžský dorost v duchu této liturgie, která se zde slaví za velké účasti věřících. Ukázalo se, že zatímco nová liturgie nezabránila úbytku věřících na bohoslužbách, stará liturgie nijak neztratila na své přitažlivosti.

2. Tam, kde je slavení liturgie podle římského misálu z r. 1962 zavedeno, neděje se tak na úkor nové liturgie a nikomu není tento ritus vnucován. Každý věřící si může svobodně zvolit, jaké liturgie se chce účastnit.

3. Jestliže se na některých místech nebo u některých věřících vytvořil zcela negativní postoj k latině jako posvátnému liturgickému jazyku a univerzál-

nímu jazyku Církve, pak je to vážný nedostatek, i pokud jde o novou liturgii. Přáním koncilu a Církve je, aby latina zůstala zachována a všichni katoličtí věřící byli schopni aktivně se účastnit také mši slavených v latinském jazyku. Mají mít proto dovednost latinské texty slyšet, recitovat i zpívat. Latinsky sloužené mše ať v tom či onom obřadu by měly mít své pravidelné místo v náboženském životě všech farností.

4. Jsou lidé, kteří vytýkají tradičnímu ritu, že se při něm kněz k lidem obrací zády. V tom případě je vhodnější myslet spíše na to, ke komu se obrací svou tvář, a to je Bůh a kříž, který zde má své dominantní postavení. Neboť celebrant svým postojem během bohoslužby vyjadřuje, že nepromlouvá k lidem, ale rozmlouvá jménem lidu s Bo-

hem. Kdykoliv mluví k lidem, obrací se k nim. Tato skutečnost a tato živá víra vyjádřená i postojem se projevovává výrazně u svatých kněží, jako byl sv. farář Arský, sv. Jan Bosco nebo v nejnovější době otec Pio. Účast na jejich mši svaté byla velkým a strhujícím zážitkem víry, protože přítomní věřící při pohledu na ně bez vnější pompy hluboce prožívali jejich i svůj osobní styk s Otcem.

5. Kategorické odmítání jiného než současného ritu a odsuzování a diskriminování věřících, kteří mají své důvody a touhu účastnit se bohoslužeb v tradičním ritu, připomíná projevy politováníhodné nesnášlivosti, která zřejmě proniká do církve z rozděleného a netolerantního světa.

Redakce Světla

Bojovník za lidský život a za člověka

Dr. Siegfried Ernst, zakladatel »Evropské lékařské akce«

Narodil se v Ulmu v r. 1915. Jeho rodiče byli evangelíci, výborní lidé, na které dr. Ernst vzpomíná v každé své knize.

V r. 1935 začíná studovat medicínu v Rostocku a v Tübingenu. Zde poznává »Oxfordskou skupinu«, centrum křesťanské duchovní obnovy. Ta má vliv na celý jeho život. Toto hnutí bylo protiváhou nenávisti, ovoce první světové války. Počet přívrženců stále roste. Nepochopili sice hned podstatu nacismu, ale říkají otevřeně svůj názor. Tato skupina získala na univerzitě takový vliv, že vyvolala podezření gestapa. V jejích řadách se ocitli i mladí nacionální socialisté. Od r. 1937 je skupina systematicky sledována. Ernst byl dvakrát potrestán. Ale podařilo se mu přesto absolvovat a v roce 1939 získává doktorský titul a odchází na chirurgii do Mnichova jako asistent.

1941 je povolán do wehrmachtu, odvele jako polní lékař do Běloruska. Tam ošetřuje všechny raněné a nemocné včetně Rusů, Poláků a Židů. V roce 1943 si dovolil prohlásit, že Hitler je lhář. Na Himmlerův rozkaz je přeložen do oddílu SS. Mladý lékař však odmítl uposlechnout: »Prohlásil jsem, že nesdílím světový názor těchto oddílů, a proto nejsem ochoten nastoupit k této jednotce. Můj představený sice řekl, že to nehraje žádnou roli, ale já trvám na tom, že mé jméno nemůže být spojeno s činy

těchto oddílů, které bych jako příslušník SS musel vykonávat.«

To bylo zřejmé neuposlechnutí rozkazu. Kdyby nebyl lékařem, kterých byl velký nedostatek, byl by to zaplatil životem. Tak však přechází pro »světonázorovou nepřipustnost« pod Himmlerovo velení. Je přeložen k pěší jednotce na území Polska. Tady má »štěstí«, že mu jeden Rus prostřelil paži, a není u své jednotky, když ji Rusové zcela rozprášili. Tak se ocitá v záložním

útvary ve Vídni. Stráví zde dva týdny v dobré pohodě, a kdykoliv může, zajde do nedalekého chrámu sv. Štěpána. Tady si všimne, že u mariánského oltáře hoří mnoho svíček. Mladý věřící evangelický lékař se dovídá, co to má znamenat: Zapálení svíce je možno spojit s modlitbou o milost.

Ernst zkusí své štěstí a prosí – vzhledem k nadcházejícímu zvláštnímu rozkazu – o nemožné: podívat se ještě jednou domů, do Ulmu, aby mohl dát do pořádku nevyřízené záležitosti. Jeho budoucnost je více než nejistá...

Vzpomíná si ještě dnes velmi přesně: »Bleskově jsem dostal vnitřní odpověď: Nepojedeš domů jen jednou, ale hned dvakrát. A to se skutečně stalo.« Jednou došla legálně a podruhé s krajním rizikem. »Bylo to velké štěstí, když si gestapo nevšimlo, že jsem nastoupil do špatného vlaku,« vypravuje mi vesele, s nenapodobitelným ulmským přízvukem.

Až do krajně nebezpečného útěku z Čech v r. 1945 prožíval neuvěřitelné zkušenosti ochrany a vedení Matky Boží. 13. května 1945, na fatimský den, se vrací do Ulmu. O tom však tehdy ještě nevěděl. Byla to jen náhoda? Všechno to, co prožil po oně zapálené svíce, jej poznamenalo na celý život. »Člověk by musel být hlupák, aby si toho nevšiml,« říká s úsměvem v očích.

Po válce se usadí v Ulmu jako praktický lékař. Šťastně se ožení a má se svou ženou Dorlou 6 dětí.

V r. 1946 přijde rozhodující zážitek. Do ordinace přichází žena v třetím měsíci těhotenství s těžkými poruchami srdečního rytmu. Dr. Ernst jí posílá k internistovi. Ten položil otázku, zda žena může vydržet své těhotenství. Odpověď dr. Ernsta zní: »Ne!« Gynekolog provede indikovaný zákrok.

Dr. Ernst doprovází svou pacientku a je svědkem potratu. Vidí maličké paže a nožky tříměsíčního nenarozeného dítěte. Náhle poznává hroznou skutečnost: Pojem »lékařská indikace« vyústil jednoznačně do usmrcení dítěte. Cítí se vinen. Dostaví se strach o život vlastních dětí. Že mladá žena prožívá podobné pocity, doví se později ve své ordinaci. Dr. Ernst poradí ženě i sobě, aby tuto vinu vyznali před Bohem a prosili o odpuštění. Nic jiného nemůže tento strach a tuto vinu zahojit. To je klíčová událost pro jeho další boj za život nenarozených dětí a duševní blaho matek.

Dr. Siegfried Ernst

Ale tomuto lékaři jde v poválečné době ještě o něco dalšího, totiž o usmíření mezi Francií a Německem. Podaří se svolat lékaře na kongres na téma »Morální výzbroj« do Caux ve Švýcarsku, kde se vytvoří ideální prostředí ke smíření. Zde jsou jeden druhému blíže a uzavírají přátelství, která nesou bohaté ovoce.

S vědomím odpovědnosti angažuje se také na poli politickém a náboženském. Od r. 1962 je městským radním v Ulmu a je po několik dalších období volen velkou většinou hlasů. Odpovědný se však cítí v prvé řadě nikoliv straně, ale svému svědomí. Pro tuto jeho nezávislost jej strana odmítne vyslat do Bundestagu, kde chtěl bojovat proti potratům.

Jeho svědomí jej také přivede k tomu, že je v r. 1965 iniciátorem slavného »Pamětního spisu ulmských lékařů«. V něm vyjádřilo 400 lékařů – 90 %(!) tehdejších přednostů ženských nemocničních oddělení ministerstvu zdravotnictví v Baden-Württembergu své vážné **obavy při zavádění antikoncepční pilulky, která vede k rostoucí sexualizaci veřejného života.**

Také »Evropská lékařská akce« v roce 1973 a rok nato »World Federation of Doctors who Respect Human Life« (Světová federace lékařů pro respektování lidského života) vděčí za svůj vznik především dr. Ernstovi. »Obě organizace lékařů se staly zapřísažným společenstvím, které bez ohledu na ztráty říká pravdu. Připojilo se k ní na celém světě 300 000 lékařů.«

Každoročně pořádané kongresy sledovaly cíl přesvědčit co největší počet lidí, že je nezbytné »duchovní obrácení. Bez něho nemůže dojít k žádné obnově. Nechtěli

Pokračování na str. 8

jsme a nechceme jednat pouze o potratech. Jde o to, že pokud se má někde něco změnit, lidé potřebují nový obraz života, novou zkušenost s Bohem. « Obraz Božího království se rozplynul v pluralistické ideologii bezzásadovosti. Je to existenční ohrožení celého lidstva. »Proto se nesmí celá naše aktivita a všechno to, co píšeme a děláme, soustředit pouze na potraty, nýbrž musí být zaměřeno na obraz člověka, který stojí nad celou naší záležitostí. «

»Myslím, že se nám podařilo přivést ke stolu naše nejlepší vědce. Vznikla nová síť odborníků, kteří sice pracují v různých oblastech, ale mají v základu stejnou křesťanskou zkušenost. Tak vznikl vše přesahující společný vůdčí model,« shrnuje dr. Ernst výsledky práce posledních desetiletí.

Již při prvním mezinárodním kongresu Lékařské akce v Innsbrucku 1976 to bylo blahodárně cítit: věda a víra se navzájem doplňují. Já a můj manžel jsme měli to štěstí být u toho. Tehdy jsem pochopila: Člověk je skutečně od prvního okamžiku svého vzniku utvořen tak, aby vydával svědectví, že je Božím obrazem, že je samostatnou osobou, kterou Bůh chtěl a kterou miluje, že jeho život musí být od prvního okamžiku až do smrti nedotknutelný. A je to vlastně naprosto samozřejmé.

Pro doktora Ernsta následovala léta nasazení pro »kulturu života«, zpětné uvědomování základních hodnot křesťanství: píše řadu knih, ale vystupuje i na veřejnosti proti všem, kteří, ať už je to politika, média nebo i církve, nedostatečně chrání, anebo dokonce útočí na život. Jeho dcera, paní dr. Christianne Pareggerová, říká o svém otci: »Je to bojovník, který by se pro své přesvědčení nechal i zabít.«

Anekdotou z jeho života však ilustruje, že se své nepřátele vždy snažil milovat, jak nám to klade Ježíš na srdce. Jednoho nakladatele, který nevynechal žádnou příležitost, aby proti němu v médiích nevytáhl do boje, navštívil dr. Ernst v nemocnici, kde ležel těžce nemocen. Ten uměl toto gesto ocenit, protože o příštích narozeninách dostal od něho dr. Ernst telegram tohoto znění: »Na naše dobré nepřátelství!«

K tomuto kroku lásky k nepřátelům jej přiměla i jeho vlastní těžká nemoc, která před dvaceti lety zcela změnila jeho život: Diagnóza – »rakovina žaludku«. V jedné své knize vysvětluje, že se cítil vinen tím, že boj o Boží věc učinil svým vlastním bojem. »Místo jasné odevzdanosti a důvěry v Boží vedení« nastoupila »zatrpkllost a hněv«. Čím více to byl jeho vlastní boj,

tím více cítil rozčarování nad lidmi. Zášť a zatrpkllost udeřily a zranily jeho zdraví.

Ať už tomu tak bylo doopravdy nebo ne, o Svatém týdnu 1978 se dověděl, že má rakovinu. Jako pravý lékař vůbec včas nereagoval na vlastní symptomy nebezpečné choroby. Nyní mu chirurg sděluje, že je to otázka, zda je operace ještě vůbec možná. Orgány jsou již příliš zasaženy nádorem.

Jeden ošetřovatel, který je přítomen operaci, položil před zásahem na operační stůl relikvii P. Ruperta Mayera, velkého bojovníka za pravdu, světuje dr. Ernsta jeho přimluvě a přemluví profesora, aby se o operaci přece jen pokusil.

Když se po operaci dostavily přitěžující komplikace – plicní otok, jako u Krista, jsou šance na přežití nulové. A přece: po třech(!) dnech komatu udělá dr. Ernst novou zkušenost: »Bůh je skutečně Pánem nad životem a smrtí.« Uvědomuje si hlouběji podstatu velkopátečného dění a vykupitelského činu Ježíše Krista.

Jeho uzdravení, pro celé jeho okolí nepochopitelné, má ještě svou dohru. Ošetřovatel poslal celou dokumentaci tohoto případu do Říma. Chirurgové písemně potvrdili, že uzdravení pacienta je lékařsky nevysvětlitelné. V Římě je právě zahájen proces blahořečení P. Mayera a dr. Ernst je pozván na první zasedání. Jeho uzdravení je uznáno jako rozhodující zázrak potřebný pro blahořečení.

Dojemná je i jiná okolnost, kterou mi vysvětluje: 1990 jede s jedním ze svých synů do Ruska, kde za války ošetřoval tamní obyvatelstvo. Tam dodnes vzpomínají na odvážného mladého doktora. »Vzpomínali si na to lépe než já,« vypravuje plný radosti. Po dvou letech přichází velké překvapení: čestný doktorát Akademie pro informační a technické v Minsku.

Že lidé dodnes zachovávají vědomost »svému« doktorovi, dokládá skutečnost, že když se letos dověděl o těžké srdeční chorobě dr. Ernsta, zorganizovali v Rusku řetěz modliteb. »Byl jsem z toho blázen, opravdu nevím, jak jsem k tomu přišel,« pokyvuje dr. Ernst s úsměvem hlavou.

Ptám se ho, co by poradil dnešním mladým lidem. »Kdo má čisté srdce, bude vidět Boha,« odpovídá mi citátem z Bible. »Jen ten, kdo má čisté srdce, může v tichu slyšet Boha... Čisté srdce může

vykonat mnoho... Ale čistotu je třeba žít důsledně. Pak může člověk zakusit Boží vedení i při tak rozhodujících otázkách, jako je manželství nebo Boží volání. Manželství, která vznikají pod Božím vedením, se vyznačují tím, že jsou nerozlučitelná.« To dr. Ernst zná z vlastní zkušenosti.

Jeho důsledné naslouchání Bohu jej přivede v roce 1997 k významnému kroku, který už velmi dlouho plánoval: »Na základě teologických poznatků a z důvodů svědomí, ale především na základě dlouholetých zkušeností s vývojem ve své církvi« opouští dr. Ernst evangelickou církev, ve které byl od r. 1971 členem zemské synody ve Württembergu, a přestupuje do katolické církve.

K tomuto těžkému kroku jej přivedly i osobní zkušenosti s představiteli evangelické církve: »Ztráta biblických základů v otázkách manželství, rodiny a sexuální etiky, chybějící učitelský úřad, falešné neduchovní církevní struktury«, to jsou další důvody pro jeho konverzi. Již dávno před tímto krokem postavil se dr. Ernst za papeže Jana Pavla II. pro jeho neúnavné nasazení ve prospěch života.

Přes všechny těžkosti mezi oběma církvemi doufá dr. Ernst, že jednoho dne dojde ke spojení všech opravdových křesťanů ve společném nasazení za novou evangelizaci Evropy.

Tak důsledný jako tento krok byl celý jeho život. Jeho dcera, dr. Pareggerová, mi vypráví: »Byl pro nás děti vždy velkou pomocí při orientaci. Určitě se mu podařilo předat nám myšlenky a přesvědčení, za které se zasazuje. Protože on vždy žil to, co hlásal.« Z jeho šesti dětí jsou čtyři lékaři. Již jako děti mu mohli pomáhat a poznávat tak a spoluprožívat světla i stíny tohoto povolání. Přijali při tom i poznání, že při tomto povolání je třeba někdy něco dát stranou: »Jednou jsme měli jet na dovolenou, všechno jsme už měli v autě, když zazvonil

telefon,« vypravuje dcera Christianne. »Jeden muž dostal srdeční mrtvici. To znamená, že musíme několik hodin počkat.«

Každopádně byl tento otec přesvědčivým vzorem jako člověk i jako lékař. Mnoha dětem zachránil život po rozhovoru s otcem a matkou, kteří je chtěli utratit, a ušetřil je tak pozdějšího zoufalství. Jednou přišla do jeho ordinace jedna žena: její dcera je drogově závislá a je těhotná. Ernst přesvědčuje nejdříve matku a pak dceru, že potrat není žádné řešení. Dítě se narodí. A když Jan Pavel II. přijel poprvé do Německa, mohla mu mladá matka uprostřed davu podat do jeho náruče své dítě. Dnes je tomu mládenci 18 let.

Jedna z dcer s úsměvem vzpomíná: »Někteří z těchto rodičů pak prosili, aby tatínek šel dítěti za kmotra při křtu.«

»Byla víra vaší hnací silou při vašem nasazení?« zeptala jsem se doktora s fascinujícím jasem v očích. »Ano,« směje se, »jinak bych to byl dávno vzdal. **S evangeliem můžeme udělat ty nejkrásnější zkušenosti v životě. Běda, kdyby se přestalo hlásat!**«

Od mládí plaval proti proudu, poznal více než mnozí druzí, jaká nebezpečí lidem hrozí a kde hledat pomoc. V neposlední řadě proto, že se dal **zvláštním způsobem vědomě vést Bohem**. Ve světě, který propaguje zdánlivě pohodlnou cestu »osvobození od kříže«, navrhuje dr. Ernst již dlouho »vykoupení skrze Kříž«. Protože Boží království sahá daleko za hranice tohoto světa a vyplácí se pro ně bojovat.

*Podle Vision 2000
Překlad -Iš-*

ODPOVĚDNOST ZA SOUČASNÝ I BUDOUCÍ SVĚT

Pokračování ze str. 2

Tyto iniciativy se musí zakládat na koncepci světa, jehož středem je člověk, a která umí respektovat rozličné podmínky historické i přírodní a dovoluje dosahovat trvalého rozvoje schopného uspokojovat potřeby všech národů světa. Jedná se především o dlouhodobou perspektivu využití přírodních zdrojů, ochranu před vyčerpáním současných zdrojů nerozumnými a nezřízenými zásahy.

Odpovědnost každého jedince

Jednotlivci mají často dojem, že jejich individuální rozhodnutí nemají žádný vliv z hlediska země, planety či kosmu, a to znamená riziko, že se u nich vyvine určitá lhostejnost, pokud jde o význam odpovědnosti za individuální chování. Musíme si proto připomenout, že **Stvořitel postavil člověka doprostřed stvoření a uložil mu je řídit z hlediska dobra všech díky své inteligenci a svému rozumu**. Můžeme si proto být jisti, že i ten nejmenší dobrý čin jedince má tajemný vliv na sociální proměnu a podílí se na rozvoji všech. **Stvořitel vyzývá člověka, aby se k němu neprodleně vrátil, každého zve k hlubokému osobnímu obrácení**, pokud jde o vztah k druhým lidem a k přírodě. To pak umožní i kolektivní obrácení k životu v harmonii se stvořením. Je nutné navodit u všech a především u mládeže touhu po lepším společenském životě v klínu stvoření, po **výchově k lidským a mravním hodnotám**; je nutné současně rozvíjet jejich občanské povědomí a jejich pozornost vůči druhým, aby všichni dali uvědoměle v sázku svou každodenní činnost pro budoucnost své země i celé planety.

*Bolletino Vaticano
Mezititulky a výraznění redakce Světla*

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Zvu vás k modlitbě srdcem.

Zvláštním způsobem vás zvou, abyste se modlili za obrácení hříšníků, těch, kdo mečem nenávisť a každodenním klením probodávají moje Srdce a Srdce mého Syna Ježíše.

Modleme se, děti, za všechny ty, kdo nechtějí poznat lásku Boží, ač jsou v Církvi. Modleme se, aby se obrátili, aby Církev zmrtvýchvstala v lásce. Jen láskou a modlitbou, děti, můžete žít tento čas, který je vám dán k obrácení.

Postavte Boha na první místo a pak se zmrtvýchvstalý Ježíš stane vaším Přítelem.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 3. 1999

Drahé děti!

Přeji si, abyste mi daly svá srdce, abych vás mohla vést cestou, která vede ke světlu a k věčnému životu.

Nechci, aby vaše srdce bloudila v temnotě dnešní doby.

Pomohu vám. Budu na cestě s vámi, abyste mohly objevit Lásku a Milosrdenství Boží. Jako Matka vás prosím, abyste mi to dovolily.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Roční poselství Mirjaně, 18. 3. 1999

Zjevení trvalo 6 minut, od 14.14 hod. do 14.20 hod. Matka Boží hovořila s Mirjanou o tajemstvích a požehnala přítomné.

Jakou moc lásky může živý Kristus komunikovat svému Tělu!

Církev je živá ve svém tajemství a brány smrti ji nemohou přemoci, ona nemůže umřít; ale Kristovo Tělo, které je na zemi, prožívá agonii, zejména v našich západních zemích, které byly první evangelizovány. Ti, kdo znají evangelium už dvě tisíciletí, odhazují jeho hodnoty, chtějí se ho zbavit a považují za důkaz inteligence veřejně se rouhat. Rádio a televize neopomíjejí dávat příklad.

Lid, který plival na Ježíše, který ho urážel a bil během jeho mučení, tento lid žije a dělá své vlastní neštěstí.

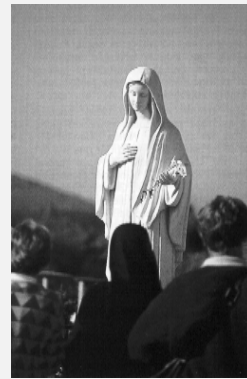
Ale na konci umučení je Vzkříšení a Mariina slova nám dodávají hodně naděje právě tím, že nás povzbuzují k modlitbě za opravdové zmrtvýchvstání Církve: aby žila ještě věrněji poselství evangelia a byla schopna vstřebávat nenávisť, odplácet zlo dobrem, žehnat těm, kdo jí zlořečí, a tak vyvolávat jejich obrácení.

Jakou moc lásky může živý Kristus komunikovat svému Tělu, všem jeho údům! Avšak k tomu je třeba, abychom ho prosili s láskou, se slzami lásky, úpěnlivě za naše nepřátele, za ty blízké i za ty vzdálenější.

Srdce probodené láskou není srdcem uzavřeným, je to srdce nekonečně otevřené a schopné milovat bez konce.

Bratr Efraim

Komentář k poselství Královny míru, 25. 3. 1999

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXXVIII.

„Nebudeme se hádat!“ smál se obchodník. „Ale poslyšte, Mikuláši, co byste říkal tomu, kdybych vám dal k dispozici peníze, abyste mohl pokračovat v díle a možná je i dokončit? Samozřejmě pod jednou podmínkou! Musíte znázornit mne jako krále Šalamouna! Tak, co tomu říkáte?“

„Řekl bych, že vaše peníze nevezmu!“ odpověděl Mikuláš.

„Nevezmete?“ divil se obchodník. „Proč ne?“

„Protože jsou vaše peníze příliš špinavé!“ rozkřikl se nyní umělec. „Ano, špinavé jsou vaše peníze! Zlato a stříbro na schráně pro ostatky Tří králů má být čisté a svaté!“

„Proč jsou pro vás moje peníze špinavé?“ ptal se roztrpěně Štěpán.

„Protože na nich lpí slzy a krev. Moc jste obchodoval s křížovou výpravou.“

„Pomáhal jsem vyzbrojit výpravu, to je snad dobrá věc, ne?“ hájil se pan Štěpán.

„Samozřejmě. Dobré dílo, ale ještě lepší obchod. Zatímco tisíce lidí vykrvácely v daleké zemi, vy jste se doma topil ve zlatě.“

„No dovolte, pane!“ vykřikl uraženě obchodník.

„Ještě jsem neskončil!“ přidal Mikuláš. „Když roku 1197 byla veliká bída, neúroda a hlad, vy jste se svým obilím neslyšitelně kupčil a využíval nouze vy-

hladových žen a dětí, abyste si namastil kapsu!“

„Pane...!“ snažil se jej několikrát obchodník přerušit.

„Ještě jsem neskončil! Když vypukla ta hrozná občanská válka, dodával jste zbraně oběma stranám, a čím déle trvalo to vraždění, pálení a loupení, tím větší byl váš zisk. A teď přijďte a požadujete, abych tvář člověka, který ze slz a krve vyzískal zlato, dal na schránu pro Tři krále! Teď již rozumíte, proč jsou pro mne vaše peníze špinavé? A váš obličej také? S Bohem, pane Štěpáne!“

Smrtelně bledý a třesoucí se opustil obchodník zlatnickou dílnu, bez toho, že by řekl jediné slovo na svou obhajobu.

Mistr Mikuláš rozevřel dokořán okna a vpustil dovnitř čerstvý májový vzduch.

Když Štěpán přišel zpět do svého paláce, našel tam mnicha v bílém hábitu, jak na něj čeká.

„Poznáváš mne ještě, Sultáne?“ zeptal se jej mnich.

„Nevím,“ odpověděl Štěpán. „Vy jste...?“ „Pater Heřman ze Steinfeldu!“

„Ano, samozřejmě, teď tě poznávám!“ řekl obchodník. „Podle očí tě poznávám! Co tě ke mně přivádí?“

„Víš jistě, příteli, jak jsme jako kluci seděli na břehu Rýna a spřádali naše plány do budoucnosti. Ty jsi říkal, že budeš

bohatý, bydlet v paláci a ve sklepech mít pytle plné zlata.“

„No, copak jsem to nedokázal?“ řekl Štěpán chlubitě.

„To určitě ano,“ pokračoval Heřman. „Já jsem tehdy říkal, že existuje něco cennějšího než zlato, něco velkého a důležitého pro život.“

„No, a našel jsi to?“ ptal se Štěpán.

„Ano, našel jsem to!“ odpověděl tiše kněz. „Ale, jak si snad ještě pamatuješ, tam tehdy byl s námi ještě někdo, Petr z ulice U nebeské brány, ten říkal...“

„Dej mi pokoj s tím banditou, loupežnickým hejtmanem! Škoda, že už nad ním kat nemá žádnou moc, protože byl na křížové výpravě! Mluv o něčem jiném!“

„Ne, chci mluvit o Petrovi!“ trval na svém Heřman Josef. „On činil pokání, vykonal těžké pokání. Před pár dny přišel k nám do kláštera a je jako vyměněný. A já jsem přišel, abych tě požádal, jestli bys pro něj neměl nějakou práci ve svých skladech.“

„Cože, mám vzít loupežníka, banditu, darebáka? Určitě by mi něco provedl. Hahaha, Heřmane, to je nejlepší vtip, jaký jsem letos slyšel!“

„To není vtip, to míním úplně vážně! Petr se změnil, vykonal pokání. Má právo, abychom mu nepřipomínali staré zlo.“

„Jestli takový loupežník vůbec nějaké právo má! To je směšné!“ rozčílil se obchodník.

„Kdo je mezi vámi bez viny, ať hodí první kamenem!“ odpověděl vážně Heřman Josef.

„Bez viny, bez viny!“ opakoval nazlobeně Štěpán. „No jo, nejsme žádní andělé, tady na světě. Ale loupežníci, vrazi a zloději nejsme. Mám ženu a dítě, musím se o ně starat a nemohu vzít do služby kdejakou chátu. Podívej se, tam sedí můj kluk, Martin. Má sedm let. Ale už umí číst! Budeš se divit, Heřmane. Pojď sem, Martine, podej knězi ruku! Tak! A teď něco hostu přečti! Co to máš? Bibli?“

Dobře, jsi správné dítě. Přečti nám něco z bible!“

„Tam, kde právě čtu?“ zeptal se chlapec.

„Ano, čti dál!“ A chlapec začal jasným hlasem číst:

„Farizej se postavil a začal se takto pro sebe modlit: Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník!“

„To stačí, to stačí, chlapče! Přestaň, dost!“ přerušil ho obchodník, který zrudl v obličejí.

„Také myslím, že stačí to, co chlapec přečetl!“ řekl kněz vážně. „Jinou odpověď ti nemusím dávat, Štěpáne! Takže s Bohem!“

„Ano, tak s Bohem!“ Štěpán se snažil obtížného hosta co nejdříve vyprovodit ze dveří. Heřman se na odchodu ještě jednou otočil a řekl: „Ať tě Bůh netrestá na tvém dítěti pro tvoje tvrdé srdce!“

Nazlobeně bouchl Štěpán dveřmi za nepřijemnou návštěvou.

O dva dny později se Heřman Josef vrátil domů, když po cestě přespával u řeholic v Hovenu. Bylo pozdě večer. Chvilí po jeho příjezdu zarachotil po dvoře kočár z kláštera ve Füssenichu.

„Ó já, těm se zase zastavily hodiny!“ zasmál se Heřman. Ale bylo to něco jiného. Klášterní sluha, který přijel s kočárem, prosil Heřmana, jestli by s ním nejel hned do Füssenichu, protože starý Alderich umírá a jeho si přeje mít u sebe.

Kněz se rychle připravil na cestu. Petr, který se k tomu nachomýtl, ho naléhavě prosil, aby mohl jet také, protože kraj je to nejistý. Tak jeli ti tři celou noc.

Již svítalo, když dorazili do kláštera premonstrátek.

Heřman Josef našel umírajícího v ubohé světničce pastýře vepřů. Z upoceně tváře se na něj zadívaly zářící oči.

„Vy jste přišel,“ šeptaly jeho rty, „vy jste přišel i v noci!“

Pokračování příště

ZEMŘEL JEAN GUITTON

Jan Pavel II. vyjádřil svůj hluboký smutek nad smrtí Jeana Guíttona, který zemřel 21. března 1999: »Vzpomínám s poňnutím na jeho spoluúčast na II. vatikánském koncilu.« Svátý otec o něm hovořil jako o »svědku víry« a »křesťanském filozofu«, který se přesvědčujícím způsobem snažil vydat svědectví o Božím tajemství. Svůj soustrastný list poslal papež pařížskému arcibiskupovi kardinálu Lustigerovi a připomíná v něm velkou lásku, jakou zesnulý choval k Církvi. -KAI-

Seslání Ducha svatého

Tam, kde se apoštolové modlí spolu s Marií, tam sestupuje Duch svatý. Ty, Svatý otče, nástupce prvního mezi apoštolů, zasvěcený Marii, svolááš Ducha svatého, který sestupuje a obnovuje tvář země.

Vždycky jsme mluvili o univerzální církvi. Nyní můžeme hovořit o univerzálním papeži Janu Pavlu II. Celý svět se stal novým Vatikánem. Nikdo předtím tak nesměřoval k sjednocení celého lidstva v hledání Boha a v úctě k člověku. Toto úsilí velkého Poutníka můžeme vyjádřit v číslech: 85 cest do 125 zemí, do některých opakovaně, úhlem dva roky pobýval mimo město Řím. Díky papeži třetího tisíciletí je všude možno cítit, jak zavál velký vítr obnovy.

Již v r. 1979 ve Varšavě Svatý otec vzýval: »Ať sestoupí tvůj Duch a obnoví tvář země. Této země.« Pod vlivem Ducha svatého pak tuto obnovu uskutečňuje. On změnil tvář země k nepoznání. A to je teprve počátek. Zbytek se dokončí v třetím tisíciletí!

Všichni víme, jak těžký je to úkol. V r. 1997 řekl papež mladým v Hradci Králové: »Žijete v situaci, která se v jistém smyslu podobá situaci prvních křesťanů. Svět kolem nich neznal

slíla Duch svatý papeže, který ukazuje, že návratem k hodnotám evangelia se můžeme znovu narodit; který přesvědčuje, že jedinou skutečnou a nikdy nekončící revolucí je evangelium.

Na svých cestách se Jan Pavel II. stýkal s nedemokratickými vůdci. Někdy to bylo nepochopeno a podrobno kritice. Jak může papež podat ruku komunistickému vůdci! – říkali někteří. Jak se s nimi může vítat! – divili se druzí. A co se ukázalo? Politolog Samuel Huntington upozornil na to, že po papežových cestách a pod jeho evidentním vlivem zhroutily se diktatury na Filipínách, v Haiti, v Chile, v Paraguai, v Polsku. Nyní k tomu můžeme přidat Nigérii, kde se připravují první demokratické volby. A kdo ví, zda nebudeme brzy hovořit také o Kubě!

Za pontifikátu Jana Pavla II. se stal Vatikán centrem světa. Američané brzy pochopili, že musí navázat s Apoštolským

Spojené státy, Latinskou Ameriku i Francii. Setkání s mládeží v Denveru otřáslou Amerikou. Papež přijel s aureolou vítěze nad komunismem, nikdo však nevěděl, čím by mohl přispět svobodnému světu.

Ale Jan Pavel II. rychle upozornil všechny, že západní svět směřuje také k záhubě, i když jinak než komunistické země, že rovněž ztratil autentické hodnoty, neváží si důstojnosti člověka ve smyslu evangelia, ani sociální spravedlnosti. Ukázal, jak veliký je rozdíl mezi svobodou (od totalitního útisku) a svobodou (k budování civilizace lásky). »Svoboda nespočívá v tom, že si děláme, co chceme, nýbrž v tom, že máme právo dělat to, co je naší povinností,« řekl v Denveru.

Po setkání v Denveru je Amerika změněna. Katolická církev získala novou dynamiku a vůli k činu, je opět přítomná ve společenském životě. Mládež odkládá zotročující pseudosvobodu a vrací se do Církve. Státy prožívají imponující duchovní obnovu.

Velký úspěch má papež rovněž v Latinské Americe. Od samého počátku svého pontifikátu bojoval Jan Pavel II. proti teologii osvobození. To mohl udělat s úspěchem jen on. Jako ten, kdo přichází z komunistického státu, je schopen přesvědčit, že osvobození z kapitalistického útlaku nemůže mít své kořeny v marxismu. Dokázal všem, že boj za sociální spravedlnost musí pramenit z evangelia a nemůže být oddělen od boje za duchovní hodnoty.

Papež říká: »Spravedlnost je jedním nejdůležitějších výdobytků evangelia a plodem Božího království.« V loňském roce přál papež Kubáncům, aby získali svobodu, ale »svobodu v odpovědnosti«, současně však odmítl kapitalistický neoliberalismus, který »podřizuje lidskou osobu rozvoji společnosti a slepým silám trhu«. Teologie osvobození přestala prakticky existovat

Boží Duch »naplní kraj země« a všechno, co je stvořeno se vrací k němu...

Všechno jej volá samou svou podstatou...

K němu se obrací Církev na klikatých cestách lidského putování po této zemi: prosí, ustavičně prosí, aby lidské skutky byly správné a pod jeho vedením.

Prosí také o radost a útěchu, jakou může přinést jen on, skutečný Utěšitel.

Sestupuje do hloubi lidských srdcí a tam prosí o jejich věčnou spásu v plnosti účasti na Božím životě, k jakému Otec od věčnosti »předurčil« člověka, kterého stvořil z lásky k obrazu a podobnosti Nejsvětější Trojice...

Kéž Matka Vykupitele, Matka Církve, vyprosí svou přímlovou nové seslání Ducha svatého.

evangelium. Ale oni neztratili cestu. Věděli, že jsou novým semenem, jaké potřebuje upadající svět Říma. Sjednoceni v lásce překonali všechny překážky. « Dnes svět hyne v pseudocivilizaci materialismu. Zaměnil svobodu za pseudosvobodu. Ztratil smysl života i radost. A právě v tomto okamžiku po-

stolcem diplomatické styky. Pochopili to již r. 1984. Postkomunistické země tak učinily po roce 1989, Izrael v r. 1993. Co jiného se mohlo stát, jestliže papež sehrál tak významnou roli při pádu komunismu?

Působení papeže vedlo ještě k hlubokým změnám jiného druhu. Tu je třeba poukázat na

tovat a národy Latinské Ameriky pochopily, že boj o sociální spravedlnost není možno odtrhnout od boje za duchovní hodnoty, že solidarita musí kráčet ruku v ruce s láskou. A na tomto kontinentě se uskutečnila revoluce.

Po papežových cestách v letech 1996-97 se podobná revoluce uskutečnila ve Francii. Světové dni mládeže otřáslou celou zemí. Návrat k Církvi je již zcela zřetelný. Počet křtů dospělých ustavičně vzrůstá. Všude vznikají nová společenství. Pochopitelně, cesta je ještě daleká, protože nejstarší dcera Církve utonula ve falešných hodnotách. Ale jak je vidět na každém kroku, Duch, o kterého

Legendy o osvícenství

Novověká sekularizovaná společnost odvozuje své ideály z protikřesťanského osvícenství 18. století. Humanismus, svoboda, lidská práva a demokracie jsou podle všeobecně přijímaného klíše hodnotami, které se vyvinuly v opozici k hodnotám pravdy, víry a morálky, hlásaným katolickou církví. V dnešní době i mnozí katolíci přijímají jako samozřejmost tezi, že osvícenství výrazně humanizovalo společnost, i když usilovalo o vyhlazení křesťanství. Proto prý katolická církev musí ve vši pokoře přijmout, že její odpůrci, osvícenci, ji zahanbili a realizovali proti její vůli to, co vlastně mělo být jejím posláním.

Nijak nebagatelizujeme selhání křesťanů v této rovině. Náboženské války, vzájemná pronásledování katolíků a protestantů, užívání mučení při výsleších, čarodějnické procesy... to všechno jsou hříchy křesťanů, které se podepsaly významnou měrou na rozšíření osvícen-

ství, konkrétně na rozšíření deismu, náboženské lhostejnosti a posléze ateismu. Jenže byly to opravdu tyto myšlenkové systémy, které odstranily výše uvedené neduhy společnosti? A dále: odstranily je skutečně?

Nechť tedy promluví fakta: Prvním státem, který uzákonil náboženskou svobodu pro náboženské menšiny, bylo r. 1573 katolické Polsko, tedy v době, kdy o nějakém osvícenství nebylo ještě vůbec řeči. První demokratickou ústavou světa byla ústava USA z r. 1787. Vliv osvícenských myšlenek je zde zřejmý, nicméně stejně silný je tady i vliv hluboké protestantské víry severoamerických kolonistů, proto americká ústava počítá s existencí křesťanských církví, stát je má chránit a poskytovat jim svou podporu. Víra v Boha a křesťanské hodnoty se mají podle ústavy USA stát základem americké demokracie. Ústavu USA převzala o pár let později revoluční Francie, ale s úplně ji-

ným výsledkem. Velká francouzská revoluce spočívala zcela na ideálech Voltaira, Diderota, d'Alemberta a dalších osvícenských ateistů. Její vůdcové se netajili svým úmyslem naplnit Voltairovo heslo: „Zničte tu hanebnici!“ (Mínil tím katolickou církev.) Křesťanský kult byl zakázán a nahrazen tzv. kultem rozumu, který představovala bývalá prostitutka Maillardová. Katolíci, kteří zachovali věrnost své víře a odmítli se jí klanět, byli bez milosti popraveni gilotinou. Tato fakta jsou z dějin dostatečně známa. Jakobínská diktatura v letech 1793–1794 během pouhého jednoho roku popravila z důvodů odlišného přesvědčení statisíce lidí, podstatně více, než dokázala inkvizice během pěti staletí. Taková je pravá podoba osvícenského bezbožného a protikřesťanského humanismu. Osvícenství neodstranilo náboženskou nesnášenlivost, ale naopak ji ještě umocnilo svým krvavým pronásledováním katolíků za Velké francouzské revoluce, jež nemělo předtím nikde obdoby.

Osvícenství prý přispělo k odstranění čarodějnických procesů. To je evidentní nepravda. Čarodějnické procesy Církve až do 15. století zakazovala, potom teprve vzhledem k masovosti této pověry je tolerovala, případně se jich inkvizitoři sami účastnili. Papež sv. Pius V. je však v církevním státě zakázal, v první polovině 17. století německý jezuita Friedrich von Spee svým ostrým spisem proti čarodějnickým procesům „Cautio criminalis“ odhalil jejich nelidskost, což vedlo k tomu, že katolické státy jeden po druhém začaly čarodějnické procesy zakazovat. Voltaire sice napadal nelidskost čarodějnických procesů, ale ty za jeho života už dávno byly ve Francii zakázány, konkrétně od konce 17. století, jen v některých německých státech a ve Švýcarsku se ještě v 18. století za čarodějnickví popravovalo.

Je to tak, dějiny posledních staletí to jednoznačně ukazují: jenom zachování křesťanských zásad může lidstvo uchránit před úpadkem do nejhoršího barbarství, ano, do sebezničení.

Konrád Adenauer

Stejně to bylo i s torturou (útrpným právem). Katolická církev ji od prvopočátku zakazovala, papež Mikuláš I. v 9. století dokonce uvalil exkomunikaci na soudce, kteří by ji použili. Od 13. století Církev torturu naneštěstí schvaluje i při inkvizičních procesech. Byl to opět jezuita von Spee v 17. století, který požadoval její zákaz a upozorňoval na to, že její užívání odporuje evangeliu. Voltaire a osvícenci v 18. století sice také bojovali perem proti tortuře, ale bylo to neupřímné a stranické. Voltaire shromažďuje se svou typickou sžíravou ironií argumenty proti mučení, ale schvaluje je, když jeho přítel, osvícenský diktátor Pombal v Portugalsku je užívá proti jezuitům, rovněž tak neprotestuje, když milenka francouzského krále Ludvíka XV. madam Pompadourová užívá torturu proti atentátníkovi na krále se záměrem dosáhnout od něho falešného „doznání“, že ho k tomu navedli jezuité. Tortura byla užívána běžně za Velké francouzské revoluce, v jiné formě ji při výsleších užívaly později novověké státy, demokratické i nedemokratické.

Osvícenství tedy nehumanizovalo společnost. Naopak je třeba říci, že od jeho deismu, náboženské lhostejnosti a ateismu vede přímá cesta ke hrůzám novověkých totalit nacismu a komunismu a k modernímu holocaustu nenarozených dětí. Osvícenství je jenom důkazem toho, že k humanizaci společnosti, k odstranění jejích neduhů, nešvarů a zločinů nevede žádná cesta bez Boha, Ježíše Krista a zjevené pravdy.

Radomír Malý

RŮŽENEC SE SVATÝM OTCEM...

papež prosil, sestoupil a obnovil tvář této země. Lidé pochopili, že revoluce evangelia v sobě spojuje úctu k hodnotám s aktivitou v životě společenském, politickém, hospodářském i kulturním. Cítí, že tato revoluce osvobozuje celého člověka.

Toto osvobození se všude uskutečňuje pod vlivem papeže. To, co jsme si řekli o střední a východní Evropě, Spojených státech a Latinské Americe, je pravdou rovněž v Asii i v Africe. Papežova návštěva na Filipínách již přináší ovoce. Nadchází také, jak papež řekl, »hodina Afriky«. V březnu 1998 mluvil Jan Pavel II. v novém hlavním městě Nigérie Abui o »úsvitu nové éry pro Nigérii a Nigerijce, éry plné naděje, v níž každý z obyvatel Nigérie je povolán k tomu, aby sehrál svou roli ve

výstavbě nové skutečnosti v této zemi«. A dodal: »Afrika potřebuje naději, pokoj, radost, harmonii, lásku a jednotu.«

Papež si váží identity různých národů či sociálních skupin, ale současně ukazuje na to, že člověk je vždy a všude týž. Jak by mohl být jiný, když byl stvořen k obrazu jednoho Pána? Při své pouti světem můžeme se zahledět stále více do podstaty lidstva. Papež ustavičně opakuje a zdůrazňuje: »Pro Církev je především významné to, že člověk je důležitější než ekonomika a trh, že si musí být vědom své vlastní důstojnosti jakožto stvoření, které chce a miluje Bůh.«

Dvacet let tohoto pontifikátu je úžasnou cestou, která vede celý svět tímto směrem.

*Róžaniec 10/98
Přeložil -Iš-*

Odmítnutí christianizace židů

Na evangelickém církevním sněmu v Německu vypracovali protestanté spolu s židy společné prohlášení, které odmítá jakékoliv snahy o christianizaci židů. V prohlášení se mimo jiné praví:

Bůh je věrný. Zvolil si Izrael za svůj lid a židy za své svědky. ... Apoštol Pavel potvrzuje, že jim patří Boží synovství, sláva, smlouva, zákon, bohoslužba a zaslíbení... (Řím 9,4)

Proto prohlašujeme: Židovky a židé nepotřebují pro svou spásu, aby jim byl hlásán Kristus jako Mesiáš.

Smlouva Boha s jeho izraelským národem platí neomezeně. Proto je nesprávné posuzovat židovky a židy podle jejich postoje k Ježíši jako Mesiáši.

Takovýto postoj otevírá křesťanům oči pro to, že izraelský národ až dodnes staví na Boží věrnosti a jde svou vlastní cestou ve smlouvě s Bohem. Židovský národ je jedinečným svědkem Božím před světem, a to i vůči křesťanské církvi.

Proto odmítáme všechny pokusy křesťanů o obrácení židů...

Křesťané jsou pověřeni: »Jděte do celého světa a učíte mi učedníky ze všech národů a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal...« (Mt 28,19)

Tento misijní příkaz se netýká židů, ale ostatních národů světa.

V Novém zákoně není ani jeden příklad, že by nežidovský křesťan prováděl misii mezi židy...

Křesťanská církev se pokládá za »pravého Izraele« a postavila se tak na jeho místo... Podílela se na pronásledování židovky a židů. Proto musí vzít křesťané na vědomí, že tyto dějiny hlásání evangelia se staly pro mnoho lidí nevěrohodnými...

Misie mezi židy ohrožuje dialog mezi křesťany a židovskými obcemi v Německu a je třeba ji chápat jako nebezpečí. Proto se křesťanům zakazuje jakýkoliv pokus přistupovat k židům s misijními záměry.

Podle Der Sonntag 13/99

Obrácení Heinricha Heineho

Letos je tomu 150 let, co Heinrich Heine, nemocný a ochrnutý, na lůžku oznámil veřejně změnu smýšlení k velkému pohoršení svých revolučních a osvícených přátel. Na smrtelné posteli se vrátil k víře v osobního Boha a prohlašuje, že důvodem veškeré nevěry je **lidská pýcha**. Někdejší rouhač a velký posměvač prosí před svou smrtí Boha v dojemné básni o odpuštění:

*Rozbila se ta stará lyra
o Skálu, jež se Kristus zve,
ta lyra, která zlého ducha
a zlo vzývala v oslavě,
vzývala k vzpouře, k pochybnosti,
odpadu, hněvu, nenávisti.
Před tebou, Pane, klečím v bázni,
odpusť mi sbírky pyšných písní.*

Překlad IŠ-

Ústavou ke slunným zítřkům

Milí čtenáři, možná, že se k vám dostal tak či onak návrh takzvané »Ústavy katolické církve« a nevíte, co si tomto nápadu máte myslet. Nemusíte si o tom myslet nic víc, než že nesmysl nestojí za to, abychom o něm přemýšleli. Jediné, o čem musíme vážně přemýšlet, je, že je třeba ještě více se modlit za ty, kteří nevědí, co činí.

Kdyby Lidové noviny vyrukovaly se svou stránkou o »Ústavě« katolické církve o dva dny dříve, bylo by možné dívat se na to jako na pokus o aprílový žert. Pokud to však někdo bere vážně, pak soudný člověk neví, zda má autory a šifřitele této exemplární absurdity politovat, nebo postavit na pranýř. Kdyby měli v sobě trochu poctivosti a upřímnosti, mohli si ušetřit pracné sestavování a sepisování paragrafů a mohli říct přímo a otevřeně, o co se jim jedná:

»Boží a církevní přikázání se pro nás stala nesnesitelnými. Vadí nám církevní instituce a autority, které trvají na jejich dodržování. Proto chceme vzít celou věc do svých rukou. Ti,

kteří dosud řídí církev, to dělají špatně, což je zřejmé z toho, že se lidé rozvádějí a znovu žení a vdávají, kněží stárnou a ti mladí se chtějí ženit, lidé vystupují z církve a biskupové se s námi o tom nechťejí bavit. Kdyby bylo po našem, bylo by všechno jinak. Našli bychom si takové faráře, takové biskupy a takového papeže, kteří by nám nedělali problémy, a pak bychom si odsouhlasili takové desatero a takový mravní zákon, který by mohl každému vyhovovat, a všichni lidé by se houfem hrnuli do této demokratické církve.«

Proti takové církvi by asi neměl žádné námítky ani Karel Marx, protože to by byl spolek podle jeho obrazu, ve kterém veškerá moc pochází z lidu. Jak hojivým lékem na všechny ne-duhy společnosti jsou demokracie a lidská práva sama o sobě, vidíme kolem sebe den ze dne zřetelněji. S protagonisty Kairo-su není o čem diskutovat. Bylo by to jako řeč o koze a o voze. Jestliže chtějí přesto své ústavotvorné a reformační úsilí někde uplatnit, ať se dají do služeb ci-

vilní společnosti s tím, že návrhem nové a lepší a ještě demokratičtější ústavy do té a do té doby zlikvidují u nás všechnu kriminalitu, korupci, tunelování, mafie, drogy, nemravnost a hospodářský pokles. Takovéto slunné zítřky jim zajistí už dnes nehynoucí slávu. Než se do toho dají, ať pro jistotu dobře zame-tou před svým vlastním prahem.

Redakce Světa

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů, a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.

A on jim řekl: »Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět a tak vejít do své slávy?« Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: »Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den už se nachýlil.« Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: »Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?«

Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: »Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.« Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

List arcibiskupa olomouckého věřícím

Milé sestry a drazí bratři,
doufám že hluboké prožití Velikonoc každého z vás hlouběji spojilo s Kristem a On naplnil vaše srdce pokojem a nadějí.

Naši velikonoční radost však zneklidňuje utrpení nesčetných lidí v Jugoslávii. Mnozí tuto tragédii sledujete, mnozí se modlíte. Někteří jste pohoršeni televizní zprávou o postoji biskupské konference. Mohu vás ujistit, že biskupové jsou v jednotě se Svatým otcem. Televize udělala takové zkrácení, že změnila smysl. Situace je velmi složitá.

Víte o statisících Kosovských Albánců hnaných do ciziny či zabíjených. Víte o Srbech ohrožovaných bombami, které mají přinutit vládu k ochotě jednat. Zlepšení situace se nedostavuje ani po dobrém, ani po zlém. Zdá se, že lidské prostředky jsou vyčerpány. Jsem však přesvědčen, že není vyčerpána Boží milost.

Říká-li se, že osudy světa jsou v rukou těch, kteří se modlí, volám vás k pohotovosti. Zmobilizujme svou víru v Boží moc a lásku k těm, kdo trpí. Protože víme o hrozném utrpení a máme možnost pomoci, jsme plně zodpovědní za využití možností, které máme. V tom jsou věřící nenahraditelní.

Naše modlitba bude účinná, když bude vycházet z poctivého a čistého srdce, když bude vycházet z neochvějné víry, jak nás učí Písmo. Svatý Petr Chrysolog pak tvrdí: „Kvůli čemu klepe modlitba, to vyprošuje půst a dožívá milosrdenství.“

Vím, že řada z vás má velké těžkosti, někteří jste bez zaměstnání, někteří bez peněz, někteří těžko zajišťujete děti početné rodiny. Nic nežádám, nic neurčuji, jen prosím ty, kteří mohou dát s radostným srdcem, o modlitbu silné víry doplněnou postním sebeovládáním i milosrdným otevřením štědré ruky pro hladové vyhnance.

Dobrovolné dary nabídněte prostřednictvím Charity. Finanční dary farností je vhodné poslat přes Arcidiecézní charitu. Každá Charita vám také podá bližší informace o podmínkách hmotných darů či pomoci při ubytování běženců.

Na velikonoční poselství i vítězství Krista čekají miliony chudáků. Jestli k nim přijde, záleží taky na nás.

Všem, kdo tuto výzvu slyší a aktivně se zapojí do díla pomoci, ze srdce žehná

*arcibiskup Jan
V Olomouci 6. 4. 1999*

**Číslo konta Arcidiecézní charity u KB
Olomouc: 19-1068000407/0100,
variabilní symbol 06**

MĚSÍC MÁJ U P. MARIE V ŽAROŠICÍCH, OKR. HODONÍN

1. 5. První sobota v měsíci: 18.30 hod. modlitba sv. růžence s rozjímáním a mše sv., kterou slouží opat ze Starého Brna Dr. Evžen Martinec.

9. 5. Ve 14.00 hod. májová pobožnost a prosebný průvod za požehnání pro zemskou úrodu ke kapli sv. Floriána.

13. 5. Nanebevstoupení Páně – Fatimský den s putovní sochou P. Marie z Nazareta: 18.00 uvítání apošt. nuncia G. Copsy na začátku obce – rozjímavý růženec, mše svatá a mariánský průvod (svíce s sebou).

V neděli mše svatá v 9.30 hod. Májová pobožnost ve 14.00 hod.

Informace o poutích na tel. č. 0629/63 16 16, P. Pavel Kopecký.

BAZILIKA NA MENDLOVĚ NÁM., STARÉ BRNO

V neděli 25. 4. 1999 v 18.30 hod. se bude konat starobylá Slavnost Panny Marie, Matky dobré rady. Hlavním celebrantem při pontifikální koncebrované mši svaté bude Lukáš Evžen Martinec, opat starobrněnský. V 17.30 hod. začne modlitba svatého růžence. V 18.00 mariánské nešpory. Příležitost ke svátosti smíření bude od 16.00 do 17.00 hod.

*Na Slavnost k Matce dobré rady
srdečně zvou starobrněnská augustiniáni.*

POUTNÍ A EXERCIČNÍ DŮM STOJANOV

děkuje všem dobrodincům a dárcům, kteří doposud formou finančního daru přispěli na konto Stojanov volá o pomoc, děkuje také všem těm, kteří přispěli hmotným nebo finančním darem na provoz Poutního a Exercičního domu Stojanov.

Číslo konta:

oprava střechy – rozpočet 4 000 000 Kč
Obchodní banka Olomouc
č. ú. 8010-0209100133/0300
var. symbol: 91020

Číslo konta:

provoz Poutního a Exercičního domu
Čes. spořitelna Uherské Hradiště
č. ú. 2285359-728/0800
konst. symbol: 379

Upřímně děkujeme za každý dar,
kterým pomůžete našemu společnému dílu.
*Za Poutní a Exerciční dům Stojanov
Čevela Josef, ředitel*

TÁBOR KATOLICKÝCH ESPERANTISTŮ V SEBRANICÍCH U LITOMYŠLE

Od 17. do 24. července 1999 se opět uskuteční mezinárodní tábor katolických esperantistů v Sebranicích u Litomyšle. Během táborového pobytu proběhnou kurzy mezinárodního jazyka esperanta pro začátečníky, pokročilé a kurz konverzační. Ubytování je v solidních dvoulůžkových stanech s podsadami. Kromě duchovní náplně (každý den mše sv. v táborové kapli Fatimské P. Marie) a výuku esperanta je věnováno dostatek času i na rekreaci, koupání, zpěv a příjemné posezení u táborových ohňů.

Cena za táborový pobyt je nízká. Účast doporučujeme všem, kteří mají zájem o výuku mezinárodního jazyka, zvláště mladým od 14 let. Milé prostředí v pěkné přírodě dává předpoklad k prožití nezapomenutelných dnů dovolené či prázdnin.

Informace a přihlášky zašle: **Katolická sekce ČES, Miloslav Šváček, Tršická ul. 6, 751 27 Penčice.**

Arcibiskupství olomoucké vyhlašuje **výběrové řízení na místo ředitele Církevní základní školy ve Zlíně** s nástupem do funkce od 1. srpna 1999.

Podmínky: praktijkující katolík, vysokoškolské vzdělání pedagogického směru a pedagogická praxe.

Přihlášky zasílejte do 5. května 1999 na adresu: Centrum pro školy, Arcibiskupství olomoucké, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc.

K přihlášce připojte: kopii dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, životopis, přehled praxe, svou představu o církevní základní škole.

V neděli 25. dubna ve 14.30 hod. v městské knihovně v Kyjově bude přednáška s besedou Dr. Ing. Eduarda Krumpolce, proděkana CM teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci na téma: „Církev a dnešní svět“. Srdečně zve MěO KDU-ČSL a Římskokatolický farní úřad v Kyjově.

V sobotu 17. dubna 1999 se uskuteční **koncert duchovní hudby v chrámu sv. Bartoloměje v Odrách** – děkanát Bílovec. Hostujícím interpretem varhanní hudby bude prof. Alena Veselá z Brna. Začátek v 19.00 hodin. Vstupné dobrovolné – určeno ke splacení účtů za nové varhany.

Udělejme něco pro svoji duši. Změňme žebříček hodnot. Obětujeme pouť za šťastný přechod do dalšího tisíciletí. Nabídku poutních zájezdů zašle Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel. 0641/74 11 50 nebo 0602 74 11 50.

UPOMÍNKOVÝ PŘEDMĚT NA CELÝ ŽIVOT

Nástěnné hodiny s vyobrazením zjevení Panny Marie Fatimské jsou velmi pěkným oživujícím a zvelebujícím doplňkem každé katolické domácnosti.

VHODNÝ DÁREK K SLAVNOSTNÍM ŽIVOTNÍM UDÁLOSTEM (křtiny, svátky, svatby, narozeniny)

Barevné vyobrazení na ciferníku působí dojemně prostorovostí. Podobné jsou zpracovány i další motivy: Ukřižování Páně, Poslední večeře Páně.

Hodiny jsou vybaveny kvalitním strojkem na 1,5 V baterii. Poskytujeme záruku na 1 rok. Případnou opravu zajistíme. Výrobek včetně baterie, balného a poštovního zasíláme za 690 Kč.

Nabízíme spolupráci firmám, které se zabývají podobnou činností.

Distribuce upomínkových předmětů:

**Zásilková služba JACOB
Mořkov v Klaple 331, 742 72
Tel.: 0603 710 704**

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO LAIKY

Porádá katolický institut Miles Jesu Brno pro svobodné i ženaté muže od 17 do 35 let.
Termin: 30. 4. – 2. 5. 1999

Téma: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ (Mt 19,16)

Přihlášky a informace:

Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno
Tel.: 05/43 21 52 65
E-mail: mjbrownen@brn.czn.cz

Malé katecheze o Bohu I.

1. Úvod: Proč?

Lidové noviny 6. 2. 1999 upozorňují, že na rozdíl od západních zemí neprobíhá u nás normální dialog mezi věřícími a ateisty, což je chyba pro obě strany. Následujícími příspěvky nechci být vůbec představitelem dialogu. Necítím se k tomu sebemeně kompetentním, jen chci prostým způsobem, katechezí, mladším i starším vnést trochu světla do této problematiky. Může to být také skromný příspěvek k roku „Boha Otce“, k blížícímu se sněmu a též i k pravému ekumenismu.

Na tomto místě budeme tedy sledovat otázku: Je Bůh? A nakonec i odpověď: Bůh je! Toto téma se ukazuje velmi časovým. Při posledním výzkumu se vyjádřilo k víře v Boha 16 % dotázaných určitě ano a 21 % spíše ano, ale 36 % určitě ne a 27 % spíše ne. Tím se naše republika zařadila na poslední místo v celé Evropě. Je to tím víc zarážející, že národ, který se rád nazývá „národem Husovým, Komenského, Masarykovým“ – mužů to hluboce věřících – se tak daleko od nich vzdálil.

Je bolestné, jaká je neznalost, „myšlenková chaotičnost, nekritičnost, bohorovnost, nevzdělanost a zloba“ (Petr Příhoda – v televizním pořadu Na hraně), i u vysokoškolařů (že jeden z účastníků – a asi nebyl sám – sebevědomě prohlásil, že on sám si je svým bohem...!).

Takový stav ve společnosti oslabuje i víru našich věřících, takže je třeba na prvním místě ji upevnit, ozřejmit, aby zůstali věrní své víře a mohli ji také sdělit druhým, anebo aspoň čestně obhájit. Všichni si ale musí uvědomit, že víra je milost, Boží dar, že nám nepadne sama do klína. Musíme si ji sami zasloužit (nebo druhý vyprosit pro nás). Bůh nepracuje s lenivými ani s lhotejními.

Když jsme jako bohoslovci studovali na fakultě, někdo, nevím už, zda z profesorů či našich spirituálů, nám řekl: „Každý člověk aspoň dvakrát, třikrát v životě dostane takovou Boží milost, že když se jí otevře, víru bude mít.“ Snad to platí ještě i dnes. Vždyť Bůh ve své lásce k člověku touží a dělá vše, aby se každý jeho rozumný tvor podílel na časných i věčných dobrech.

Poselství Panny Marie z Kérizinen

...Sestupuji obzvláště kvůli vašim duším, kvůli hříšníkům a chci právě prostřednictvím Bretaně, jež mi zůstala nejméně, obnovit křesťanskou Francii; až se navrátí zpět ke Kristu, svou zbožností se opět stane světlem pro pohanské národy.

Za jistý počet let po válce prožijete další, ale po té se věrní služebníci Kristovi budou těšit sladkému a spravedlivému míru; to bude vláda Kristova skrze mé Neposkvěšené Srdce. Přesto tyto války mohou být odvráceny, napraví-li se svět a vrátí-li se k Bohu.

(Poselství z 29. května 1948)

Mnoho se modlete za Svatého otce, za svatou církev; budu ji podporovat, aby jednoho dne, vítězná a ve vši svobodě po strašlivých mukách, jimiž mezitím projde, mohla všude kázat evangelium jediného a pravého Krista, jenž pak bude milován a uctíván po celé zemi, navracené míru.

(Poselství 12. května 1955)
Z knihy Maria, František Press

Ať tyto a další řádky přispějí aspoň někomu k zamyšlení, a našim věřícím k radosti z víry a též i ke sblížení s našimi bratry a sestrami nevěřícími.

P. Ant. Pospíšil, Jívová

Liturgická čtení

Neděle 18. 4. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,14.22–28
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11   Odp.: 11a
2. čt.: 1 Petr 1,17–21
Ev.: Lk 24,13–35

Pondělí 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,8–15
Ž 119(118),23–24.26–27.29–30   Odp.: 1
Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 7,51–8,1a
Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab   Odp.: 6a
Ev.: Jan 6,30–35

Středa 21. 4. – nez. pam. sv. Anselma

1. čt.: Sk 8,1b–8
Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a   Odp.: 1
Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,26–40
Ž 66(65),8–9.16–17.20   Odp.: 1
Ev.: Jan 6,44–51

Pátek 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49 nebo Kol 1,24–29; 2,4–8
Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10   Odp.: srv. 3
Ev.: Jan 10,11–16

Sobota 24. 4. – nez. pam. sv. Jiřího nebo sv. Fidela ze Sigmaringy

1. čt.: Sk 9,31–42
Ž 116(115),12–13.14–15.16–17   Odp.: 12
Ev.: Jan 6,60–69

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	18.4.	19.4.	20.4.	21.4.	22.4.	23.4.	24.4.
Antifona	518	518	518	518	518	1708	518
Žalm	783	783	783	783	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	518	1349	518
Antifony	540	1046	1062	1076	1092	1350	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	1124
Kr. čtení a zpěv	540	544	547	550	553	1350	559
Antifona k Zach. kantiku	540	544	547	550	553	1350	559
Prosby	541	544	547	550	553	1724	559
Záv. modlitba	541	545	548	1348	554	1350	1353
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	545	548	551	554	1713	560
Záv. modlitba	541	545	548	551	554	1350	560
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	517	517	517	517	1351
Antifony	538	542	1056	1072	1087	1102	1715
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1715
Kr. čtení a zpěv	538	542	546	549	552	555	1352
Ant. ke kant. P. M.	539	543	546	549	552	555	1352
Prosby	539	543	546	549	552	555	1718
Záv. modlitba	541	541	545	548	1348	554	1350
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Představujeme

vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

MCM s.r.o. NABÍZÍ ZE SLOVENSKÝCH NAKLADATELSTVÍ...

OČAMI VIERY

John Powell

Sbírka esejí, která rozebírá základní životní postoje z pohledu víry. Eseje jsou psány nenáročným, spíše hovorovým stylem.

Dobrá kniha, brož., 164 stran, 145 Kč

DOTKOL SA MA

John Powell

Autor, americký jezuita, kněz, spisovatel a psycholog, předkládá čtenáři svou „duchovní autobiografii“, ve které velmi sebekriticky odhaluje své slabosti a selhání, na druhé straně vydává přesvědčivé svědectví o Božích „dotycích“, které ovlivnily a usměrnily jeho život.

Dobrá kniha, brož., 56 stran, 56 Kč

DENNÍČEK

Faustina Kowalská

Sestra Marie Faustyna Kowalská, na celém světě známá jako apoštolka Božího Milosrdenství, zapisovala svá „setkání“ s Bohem a osobní reflexe na ně. Dala nám tak dílo velké mystické hodnoty.

SSV+SLOVO, brož., 500 stran, 219 Kč

CHARIZMY

A CHARIZMATICKÁ OBNOVA

Francis A. Sullivan SJ

Teologická a biblická studie o charismatech v církvi a hnutí nazvaném Charismatická obnova.

Serafin, brož., 182 stran, 109 Kč

DIVÝ MUŽ

Richard Rohr

Tato kniha je určena především (nikoliv výlučně) pro muže. Americký františkánský kněz zde nabízí koncept mužské spirituality pro dnešní dobu.

Zmo + Vyd. M. Vaška, brož.,

125 stran, 110 Kč

RODINA, KTORÁ DOSIAHLA

KRISTA

M. Raymond Osco

Rodina sv. Bernarda z Clairvaux (12. stol.) zasáhla do dějin církve svatostí svých členů. Oba rodiče a všech šest Bernardových sourozenců byli prohlášeni za blahoslušené. Více je čtenáři nabídnuto v této knize.

Dobrá kniha, brož., 400 stran, 226 Kč

KEĎ VYSCHNE STUDŇA

Thomas Green

Zkušený jezuitský duchovní vůdce pomáhá odhalovat tajemství modlitby, která už překonala dětské období a musí se vyřadit i se zkouškami dospělosti.

Dobrá kniha, brož., 230 stran, 151 Kč

JEŽÍŠ NAZARETSKÝ

Jan Pavel II.

Nové mesto, brož., 176 stran, 105 Kč

DUCH SVĚTÝ

Jan Pavel II.

Nové mesto, brož., 176 stran, 105 Kč

Knihy vycházejí v rámci přípravy na Jubileum roku 2000.

Vzhledem k tomu, že uvedené tituly jsou dováženy ze Slovenska, může se vyřízení Vaší objednávky o několik dnů pozdržet.

Děkujeme za pochopení.

**Placeno předem
706 035**

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TVDENIKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 a 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.